

Ավետիք Իսահակյան

Կյանքըս դալար ու լալագար

Կյանքըս դալար ու լալագար,
ոսկի օրերս ո՞ր գրնացին.
Իմ գարունքվա, գառ գարունքվա
վառ ծաղիկներս ո՞ւ գրնացին.
Սրտիս լարերն մեկ – մեկ կըտրան,
բլբուլներըս ո՞ր գրնացին.
Երագներըս կանանչ – կարմիր,
արեգակներս ո՞ր գրնացին:

Գոհար – աստղունք իմ սրբտի մեջ
շողք տըվեցին ու շո՛ւտ մարան,
Հովերի հետ վարդեր գրգվող
խասս թներըս մատաղ կոտրան.
Խորունկ սիրտըս հուր – հընոց էր,
սերս ու երգըս բոցի նըման,
Հիմի կյանքըս մութ ու ձրմեռ,
արեգակներս ո՞ր գրնացին:

Սրտի մեջն է կյանքը մարդուս,
սիրտն որ կոտրավ, կյանքն ի՞նչ պետք է.
Մերըս մարավ, աստղը սրտիս,
աստղըս մարավ, սիրտն ի՞նչ պետք է.
Ազիզ մի սիրտ սերըս կուգեր,

փուչ աշխարհը անկամորդ է.
Մանկուց ապրա ծարավ – պապակ,

1. արեգակներս ո՞ր գրնացին:

Ա՛խ, աշխարհը տուն է սրգի,
հիմքը նրբա մահի վրբա.
Մարդն հողեղեն խեղճ ճիճու է,
հողի վրա միշտ պիտ սողա.
Թե թագավոր անհաղթ լինի,
տերևի պես միշտ պիտ դողա,
Խելքը մարդուս ցավ ու ցեց է,

1. արեգակներս ո՞ր գրնացին:

Ա՛խ, սարեսար ու դարբեդար՝
Դարդրս առնիմ, մենակ ման գամ,
Ու ծովեծով էս աշխարհով
շվաքի պես տըխտը ման գամ.
Ընկեր գրտնիմ, սիրտըս բանամ,
Դարդրս ասեն, ու կուշտ մի լամ,
Ընկերներըս վա՛ղ են մեռել...

1. արեգակներս ո՞ր գրնացին:

Երթամ, մըտնիմ անապատը,
Ժեռ քարերը սիրեն, գըրկեն,
Սև քարերին գլուխըս չոր
թեքեն անհույս, խոր միտք անեն.
Ու պատանքըս հետըս ման տամ,
գերեզմանըս ինքըս փորեն,
Կյանքըս թրռավ, օրըս հասավ,

1. արեգակներս ո՞ր գրնացին:

1899

Ալեքսանդրապոլ